

En historia om koncernredovisning: Den Stockholm- Göteborgska drabbningen

Debatten om redovisningsfrågor har numera flyttat från den nationella till den internationella arenan och får inte längre så mycket utrymme i Sverige. Annorlunda var det på 1970-, 1980- och 1990-talen då inte minst tidskriften *Balans* utgjorde en viktig arena för samtalet om redovisningens utveckling, skriver Jörgen Carlsson och Niklas Sandell vid Ekonomihögskolan i Lund. I sin artikel lyfter de fram ett färgstarkt exempel på hur det kunde låta när svenska redovisningsspecialister debatterade koncernredovisning i början av 1990-talet

Text: **Jörgen Carlsson och Niklas Sandell**

I ÅR FIRAS FAR:S 100-årsjubileum. I jubileumsnumret av Balans görs några nedslag i en spännande utveckling från 1923 till 2023. Redovisning kan onekligen väcka både engagemang och känslor, om än till synes

i mindre utsträckning idag än förr. Numera har utveckling, tolkning och analyser av redovisningsfrågor i betydande omfattning flyttat från den nationella till den internationella arenan och får därför inte mycket utrymme i den svenska debatten. Annorlunda var det på 70-, 80- och 90-talen då inte minst tidskriften Balans utgjorde en viktig arena för samtalet om redovisningens utveckling. Här argumenterades för olika redovisningslösningar, pedagogiska förklaringar av hur rekommendationer skulle tillämpas presenterades och debattlystna redovisare gav sig in i diskussioner om vad som var bra redovisning. Ett exempel på denna debattlystnad är "Den Stockholm-Göteborgska drabbningen om koncernredovisningen" vilken utspelades tidigt 1990-tal.

"Man bör aldrig falla så djupt att man beskyller någon för att vara 'världsberömd i Göteborg' och för att vilja återinföra vänstertrafik, i stället för att anföra principresonemang [...]"
(Jönsson, 1992:28)

Så skrev Sten Jönsson (1992), professor vid Handelshögskolan i Göteborg. Men vad syftade denna indignerade formulering på?

Låt oss förflytta oss tillbaka till hösten 1991 då

Redovisningsrådets första rekommendation RR01:91 Koncernredovisning kom ut. Redovisningsrådet bildades den 1 juli 1989 av Föreningen Auktoriserade Revisorer (revisorskåren), Bokföringsnämnden (staten) och Industriförbundet (näringslivet) för att driva utvecklingen av god redovisningssed. Bildandet av Redovisningsrådet följde av att efterlevnaden av FAR:s redovisningsrekommendationer successivt hade försvagats, med en splittrad praxis som följde. Redovisningsrådets första projekt blev att ta fram en rekommendation om koncernredovisning.

Hur kunde då detta leda till att Jönsson (1992) såg sig nödgad att gå i polemik med Redovisningsrådet, eller snarare med en av dess ledamöter, nämligen Lennart Huldén? Huldén, ledamot i Redovisningsrådet och auktoriserad revisor vid Ernst & Young i Göteborg, hade i en artikel i Affärsvärlden i december 1992 utmålat Lennart Erikssons (lektor vid Handelshögskolan i Göteborg) kritik mot Redovisningsrådets nya rekommendation som ogrundad och snarast som en kritik mot att Redovisningsrådet valt att följa internationell praxis. Egentligen var Huldéns artikel en reaktion på ett tidigare debattinlägg i Affärsvärlden av Christer Westermark (1991), ansvarig för koncernredovisningsfrågor vid Riksskatteverket.

Men eftersom den senare i huvudsak refererade Eriksson blev också Huldéns artikel ett svar på Erikssons kritik. Inledningsvis reagerade dock Huldén (1992) på Westermarks artikel.

"Innehållet i hans debattinlägg är av den art att man helst skulle vilja förbigå det med tystnad. Risk finns emellertid då att de läsare som ej är insatta i frågan, tror att CW:s vrångbild av rekommendationsutkastet och dess mottagande är sann."
(Huldén, 1992:29)

Huldén kommenterar därefter Erikssons kritik, och även personen bakom denna:

”Otvetydigt har LE gjort stora insatser som lärare i koncernredovisning. Med sin entusiasm och sitt glödande intresse för ämnet har han inspirerat stora studentkullar vid Handels i Göteborg. Han har dock alltid drivit sin egen linje i vissa frågor och är därför inte oomstridd. I stället för att använda CW:s översvallande epitet [”nestorn i ämnet koncernredovisning och landets framstående expert inom området” – Westermarck (1991:46)] skulle jag vilja beskriva LE som ’världsberömd i hela Göteborg’. Men det är inget dåligt betyg från en göteborgare som jag. [...] Att som LE ge ut en skrift och kritisera RR för att det inte inför klyvningsmetoden eller att det inte kräver avskrivning på goodwill är lika ’briljant’ som att ge ut en skrift och kritisera regeringen för att den inte inför vänstertrafik eller ett eget svenskt mått-system med aln och tum.”
(Huldén, 1992:29)

Huldéns artikel är inte utan sakargument, men präglas onekligen av ett visst mått av personangrepp. Även om artikeln möjligen var skriven i en något skämtsamt ton ska man nog inte underskatta betydelsen av det något mindre ädla motivet, nämligen att dela ut ett litet tjuvnyp. Detta är också vad Sten Jönsson reagerade på.

Vad handlade då detta om i sak, vilka var kritikerna och vilken var kritiken? Kritiken mot Redovisningsrådets rekommendation var inte så omfattande som man skulle kunna tro med hänsyn till att rekommendationen på vissa områden syftade till att påverka svensk redovisningspraxis i icke obetydlig utsträckning och

i vissa delar var en balansgång mellan vad som stod i lagen och vad som var bra redovisningsinformation. Exempelvis uttryckte Bokföringsnämnden osäkerhet om huruvida avskrivning av goodwill på upp till 20 år samt en uppdelning av obeskattade reserver i latent [uppskjuten] skatt respektive eget kapital kunde anses vara i överensstämmelse med gällande rätt. Även Finansinspektionen var tveksam till avskrivningstiden på goodwill (Zetterlund, 1998:104 f.).

Den kritiska gruppen bestod främst av Arne Fagerström, lektor vid Handelshögskolan i Göteborg, Christer Westermarck, Riksskatteverket, och inte minst härföraren Lennart Eriksson, lektor vid Handelshögskolan i Göteborg, som också var den som gav Redovisningsrådet och dess utkast till rekommendation en rejäl bredsida.

Angreppet

Den huvudsakliga kritiken mot rekommendationen var att den inte tydliggjorde vilken föreställningsram eller vilket perspektiv (ägar teori eller enhetsteori) som den baserades på.

Eriksson förordade enhetsteori vars utgångspunkt är att koncernen är en egen redovisningsenhet med jämställda ägarkategorier (moderföretagets aktieägare och minoritetsägarna i dotterföretag). Ägar teori (moderföretagsperspektivet) utgår från att koncernredovisningen är en utvidgning av moderföretagets redovisning (informationen fokuserar på att ge moderföretagets aktieägare relevant information). Eriksson (1991:12) menade att Redovisningsrådets nya rekommendation skulle innebära ”dramatiska förändringar jämfört med nuvarande praxis” utan att bidra till en mer informativ eller begriplig koncernredovisning. Erikssons konkreta kritik sammanfattas nedan:

- Att eget kapital i koncernbalansräkningen delades upp i de juridiska kategorierna "icke utdelningsbart" och "utdelningsbart", i stället för i de ekonomiska kategorierna "satsat kapital" och "besparade vinstmedel".
- Att obeskattade reserver schablonmässigt delades upp i latent [uppskjuten] skatteskuld och bundet eget kapital. Att slopa posterna obeskattade reserver och bokslutsdispositioner i koncernredovisningen var inte förenligt med gällande lagstiftning och inte heller med att moderföretagets redovisningsprinciper skulle tillämpas i koncernredovisningen.
- Att i förvärvsanalysen ställa anskaffningsvärdet mot marknadsvärdet av förvärvade nettotillgångar, i stället för som tidigare mot förvärvat redovisat eget kapital (inklusive eget-kapitaldel av obeskattade reserver). Ingen hänsyn togs till att "fiktiva" latent [uppskjutna] skatteskulder kan förfalla till betalning i en avlägsen framtid. Verkligt värde av dessa skulder avviker då från de värden som kommer att redovisas. Eriksson (1989) hade även tidigare argumenterat för att beräkningen av uppskjuten skatt borde baseras på en så rättvisande procent-sats som möjligt, då det också är nödvändigt för en korrekt beräkning av goodwill. Eriksson anförde att den konventionella förvärvsanalysen (Erikssons begrepp för den förvärvsanalys där anskaffningsvärdet ställs mot förvärvat redovisat eget kapital), där endast väsentliga över- och undervärden i identifierbara tillgångar och skulder beräknades, och där goodwill blir en restpost, var en överlägsen modell.

"Till grund för RRs modell för förvärvsanalys ligger det orealistiska antagandet, att man – utan att ge avkall på kravet på rimlig objektivitet – i detalj kan 'bryta ned' den samlade avkastningen på dotterföretagets nettotillgångar (in- och utbetalningsströmmarna) på olika, specifika tillgångsposter och skuldposter, t.ex. fordrings- och skuldposter, varulager, maskiner, fastigheter och varumärken. [...] Det är enligt min mening mera realistiskt att man, som utgångspunkt för arbetet med förvärvsanalysen, har uppfattningen att de olika delposterna av nettotillgångarna samspekar med varann och tillsammans genererar en avkastning (in- och utbetalningsströmmar)." (Eriksson 1991:14)

- Att förvärvade över- och undervärden, med undantag av goodwill, skulle bruttoredovisas (delas upp i anskaffningsvärde och latent skatt), i stället för som tidigare nettoredovisas. De bruttovärden som framkommer i en förvärvsanalys är "synnerligen" fiktiva. Eriksson poängterade att i rekommendationen FAR 11 (Bilaga Tekniska anvisningar för

tillämpning av förvävsmetoden, punkt 1b) anbefalles bruttometoden "icke till allmän användning, emedan den innebär konstruerandet av en anskaffningskostnad¹ som faktiskt icke betalats och till en utvidgad redovisning av latent skatteskulder, som icke stämmer med normal svensk balanspraxis".

- Att förvärvade över- och undervärden endast skulle inkludera förvärvade andelar, inte minoritetens andel. Detta är en inkonsekvent värdering av koncernens tillgångar och skulder, en blandning av marknadsvärde och tidigare bokförda värden i dotterföretaget.
- Att det gavs möjlighet att ta in en omstruktureringsserv i förvärvsanalysen och risken för att en sådan avsättning skulle utnyttjas i taktiska syften. En omstruktureringsserv kan leda till uppkomst av goodwill. Omstruktureringsserv kan sedan intäktsredovisas under en period som är betydligt kortare än under den period goodwillposten skrivs av.
- Att negativ goodwill fick kvittas mot marknadsvärdet av indirekt förvärvade icke-monetära anläggningstillgångar.
- Att poolningsmetodens användningsområde begränsades radikalt, då helhetsbedömning av avgränsningen mellan förvärv och samgående inte längre tilläts.
- Att vid handel med dotterföretag endast eliminera ägd andel av realiserad internvinst.
- Att goodwill som huvudregel skulle skrivas av på 10 år, trots att den genom kostnadsförda underhållsutgifter kan finnas kvar en längre tid. I en tidigare artikel skrev Eriksson (1989:24): "Många gånger kan det alltså ur mätsynpunkt vara motiverat att avskrivna goodwillen under längre tid än 10 år, t.ex. 40 år, som också anknyter till amerikansk praxis, eller att – efter årlig prövning – låta goodwillen kvarstå i koncernbalansräkningen utan avskrivning."

Fagerström (1991) kompletterade Erikssons kritik med att utmåla Redovisningsrådets rekommendation som en "kokbok" med onödigt detaljerade regler. Precis som Eriksson underströk Fagerström avsaknaden av fast koppling till redovisningsteori. Fagerström kritiserade också beräkningen av latent [uppskjuten] skatt på över- och undervärden. Redovisningens uppgift är, menade Fagerström (1991:23), att visa konsekvenserna av en given transaktion och latent [uppskjuten] skatt blir ett "synnerligen fiktivt belopp". "Inte skall redovisning bygga på argument som påstår att olika typer av förvärv skall jämföras i redovisningen?"

Såväl Eriksson (1991) som Fagerström (1991) avslutade sina artiklar med att uppmana ansvariga på företagen och revisorer till ohörsamhet avseende den nya rekommendationen.

”På andra sidan debattbordet fanns Redovisningsrådets ledamöter vars huvudsakliga argument för de vägval som gjorts var att en anpassning skett till internationell praxis, åtminstone i den utsträckning det inte fanns legala hinder”

Moteld

På andra sidan debattbordet fanns Redovisningsrådets ledamöter vars huvudsakliga argument för de vägval som gjorts var att en anpassning skett till internationell praxis, åtminstone i den utsträckning det inte fanns legala hinder (Johansson, 1991a; 1993).

Att dela upp obeskattade reserver i eget kapital och latent [uppskjuten] skatteskuld, liksom en maximal avskrivningstid på goodwill på 20 år kunde uppfattas som oförenligt med lagens föreskrifter. Redovisningsrådet motiverade på dessa områden sina ställningstaganden med att lagstiftaren överlämnat till praxis att utforma metodik för koncernredovisning och att lagstiftarens främsta syfte var att förhindra utdelningar som översteg koncernens fria egna kapital.

Sven-Erik Johansson (1991b), professor vid Handelshögskolan i Stockholm och ordförande i Redovisningsrådet, sorterade Erikssons kritik i två delar. Den första, en kritik mot att Redovisningsrådet valt att följa internationell praxis (avsåg kritiken mot förvärvsanalys, bruttoredovisning, hantering av minoritetsintresse, poolning och omstruktureringsreserv).

”LE må betraktas som auktoritet inom koncernredovisningsområdet, men så länge hans synsätt, som jag för övrigt på flera punkter ifrågasätter, ej får internationell genomslagskraft, är synsättet av perifert intresse i en värld karakteriserad av strävan mot samordning av olika nationella redovisningsstandards.

(Johansson, 1991b:20)

Rolf Rundfeldt, ledamot av Redovisningsrådet, menade att Rådets rekommendation överensstämde med International Accounting Standards Committee's (IASC) utkast till rekommendation om koncernredovisning, med ett undantag: eliminering av internvinster. Rundfeldt konstaterade att det var nödvändigt att låta principerna för koncernredovisningen avvika från moderföretagets i vissa fall, i syfte att möjliggöra en fortsatt utveckling av redovisningspraxis. Att minoritetens andel av eget kapital skulle beräknas utifrån storleken på eget kapital i dotterföretaget, det vill säga att man bortsåg från den omvärdering av dotterföretagets tillgångar som sker i förvärvsanalysen, överensstämde med såväl IASCs regler som amerikanska regler. Vid eliminering av internvinst omfattades endast moderföretagets andel. Minoritetens andel av internvinsten ansågs vara realiserad. Här fanns ett avsteg från internationell praxis, men dock en överensstämmelse med aktiebolagslagen.

Den andra delen av Erikssons kritik avsåg, menade Johansson (1991b), redovisningen av koncernens eget kapital och att rekommendationen måste ta hänsyn till aktiebolagslagens utdelningsrestriktioner. Elimineringen av obeskattade reserver borde dock uppfattas som en övergång från en legal modell till en företagsekonomiskt mer informativ modell. Denna uppdelning var, menade Johansson (1991a) en anpassning till internationell praxis och gav en mer rättvisande mätning.

Att Eriksson efterlyste en föreställningsram och

motiv till val mellan enhetsteori och ägarteori kommenterade Johansson med att en rekommendation inte är en lärobok.

"Full konsolidering med ett moderbolagsperspektiv har tillämpats i FARs tidigare rekommendation, liksom i ledande internationell praxis. Det har då inte bedömts angeläget att belasta rekommendationstexten med från läroböcker väl kända beskrivningar av olika teorier och motiv för och emot olika perspektiv som kan anläggas på koncernredovisningen."
(Johansson, 1991b:20)

Avseende Fagerströms kritik menade Johansson att det i viss mån är förstäligt att rekommendationen uppfattades vara av kokbokskaraktär. Rådet hade förvisso, med IASC som förebild, försökt undvika ett alltför detaljerat normsystem, men när det gällde mätning av fritt eget kapital var Rådet tvungna att lämna detaljanvisningar. En indelning i tillskjutet kapital och besparade vinstmedel ger, enligt Johansson (1991a; 1991b), bra information men ett korrekt beräknat fritt eget kapital var en förutsättning för att kunna testa huruvida av moderföretaget föreslagen utdelning var förenlig med lagen.

När det gällde Rådets syn på latent [uppskjuten] skatteskuld i övervärden på indirekt förvärvade tillgångar skrev Johansson (1991a) att olika skattekonsekvenser vid direkta och indirekta förvärv leder till olika priser förutsatt att aktörerna är rationella. Om ett marknadsvärde på en tillgång tas upp i förvärvsbalansen vid ett indirekt förvärv måste, enligt Johansson, en skuld redovisas som mått på skattnackdelarna. Koncernredovisningen är en fiktion. Den visar det resultat och den ställning som hade uppkommit om moderföretaget gjort ett direkt förvärv. Då måste man beakta att direkta och indirekta förvärv medför olika skattekonsekvenser och därmed olika förvärvspris. Principiellt är det korrekt att skatteskulden borde nuvärdesberäknas men det strider mot internationell praxis.

"Det är en uppenbar imperfektion i denna praxis att ett goodwillvärde kan bli för högt på grund av övervärderade latenta skatteskulder."
(Johansson, 1991a:26)

Rådets argumentationslinje var således framför allt att rekommendationen var en anpassning till internationella normer och i remissvaren från näringslivet var kritiken förhållandevis begränsad (Zetterlund, 1998). Sven-Åke Svenberg (1992), koncernredovisningschef i Volvo, var positiv till den nya rekommendationen, där den viktigaste fördelen var just Rådets strävan att anpassa svensk koncernredovisning till internationella normer. På det viset skulle ekonomisk information som lämnades av svenska företag bli mer lättillgänglig för utländska informationsmottagare. Om obeskattade reserver skrev Svenberg:

"Jag har inte träffat någon kollega som inte är belåten med att de obeskattade reserverna (och bokslutsdispositionerna) nu i ordnade former försvinner ur koncernräkningarna."
(Svenberg, 1992:22)

Svenberg tog också explicit avstånd från Erikssons och Fagerströms uppmaningar till ohörsamhet.

Avslutning

Är då beteckningen "den Stockholm-Göteborgska drabbningen om koncernredovisningen" på denna ordväxling rimlig? Kanske inte! Bortsett från att det egentligen inte var fråga om någon renodlad konflikt mellan Stockholm och Göteborg – utan mellan ledamöter i Redovisningsrådet (som förvisso ofta betraktades som Stockholmspräglad) och kritiker i första hand hemmahörande på Handelshögskolan i Göteborg – handlade detta snarare om ett högljutt pennfäktande mellan redovisare och revisorer med stora egon som gemensam nämnare. Intressant nog präglades redovisningsdebatten vid denna tidpunkt ofta av en ganska elitistisk hållning från "maktens" sida. Man brukar ibland säga att ironi är folkets sätt

att kritisera makten, men i redovisningsdebatten på 1990-talet förefaller det ha varit tvärt om: ett sätt att slå tillbaka mot kritikerna.

Icke att förglömma var diskussionen i sak dock både intressant och insiktsfull. Utifrån hur redovisningsreglerna är utformade i dag kan båda sidorna av debatten sägas ha fått rätt, i olika avseenden. Att dela upp obeskattade reserver i uppskjuten skatt och eget kapital ifrågasätts knappast längre. Inte heller värdering till verkliga värden i förvärvsanalysen, även om det kanske borde ifrågasättas hur relevanta dessa värden egentligen är och hur mycket det kostar att ta fram sådan information. Om företag tar lite för lätt på denna uppgift (till följd av att det inte uppfattas ge meningsfull information eller att det kostar för mycket) sker i praktiken ett närmande till den så kallade ”konventionella modellen”. Inte heller bruttoredovisning ifrågasätts. Å andra sidan förefaller det nu vara självklart att minoritetens andel av förvärvade tillgångar ska värderas till verkligt värde och att hela internvinsten ska elimineras. Eget kapital i koncernen redovisas också numera utifrån tillskjutet kapital och behållna vinstmedel utan någon separat beräkning av fritt eget kapital. Låt oss inte heller glömma att goodwill inte skrivs av systematiskt i noterade företag. I denna fråga har sista ordet säkerligen inte sagts!

Inte minst denna sista fråga – om avskrivningar på goodwills vara eller icke vara – illustrerar väl hur idéer uppkommer, lånas, förkastas, ompaketeras och presenteras på nytt. Detta är ett generellt fenomen och redovisning är inget undantag. Idéen att inte skriva av på goodwill har funnits länge, inte för att goodwill inte förbrukas utan för att goodwill inte förbrukas systematiskt. Tidigare kunde en sådan idé förkastas med argumentet att det inte är möjligt att isolera och värdera en goodwillpost. Efterhand som metoder och kunskaper om företagsvärdering utvecklats har idén dock återupplivats och fått avtryck i aktuella redovisningsstandarder, där endast nedskrivningsprövning ska göras. Men återigen har detta kommit att ifrågasättas, inte minst eftersom de

faktiska nedskrivningarna som följer av nedskrivningsprövningen är obetydliga. I nuläget förefaller dock just idén om värdenedgångsprövning (utan systematisk avskrivning) överleva ytterligare ett antal år (Gauffin och Nilsson, 2023). Men vi kan nog anta att det inte är sista gången den frågan återuppväcks.

Låt oss avslutningsvis kort notera tidskriften *Balans* mångåriga betydelse för kunskapsproduktion inom redovisningsfältet. På många sätt var just denna tidskrift säkert relativt unik då den inte endast var en tidskrift för professionen, utan också av professionen. Tidskriftens innehåll och roll har kommit att förändras – på gott och ont – inte minst till följd av att redovisning inte längre är en nationell angelägenhet. Men nog kan väl den nostalgiskt sinnade (eller ålderskrisande) ändå tillåtas fälla en liten tår av saknad, för en längtan efter den tid som en gång var då bildningsidealet stod högt och debatten ångade het i tidskriften *Balans*.

JÖRGEN CARLSSON

lärare vid Ekonomihögskolan, Lunds universitet, och koncernredovisningsansvarig på Glycorex Transplantation AB. Jörgen har tidigare varit verksam som ekonomi- och koncernredovisningschef på Aspiro AB.

NIKLAS SANDELL

lektor vid Ekonomihögskolan, Lunds universitet. Niklas har tidigare varit verksam som utredare vid PwC och som Financial & Legal Controller vid Aspiro.

Texten i artikeln är i väsentliga avseenden hämtad från kommande upplaga 4 av artikelförfattarnas bok ”Koncernredovisning” (Liber, januari 2024).

Fotnoter

1) Än i dag är det tyvärr vanligt att begreppet kostnad används när det är begreppet utgift som åsyftas. Här borde förstås stå "ett anskaffningsvärde".

Källor

Eriksson, L. (1991), Förändringar – men knappast till det bättre. *Balans*, 3, s. 22–24.

Eriksson, L. (1989), Goodwill i koncernredovisningen. *Balans*, 12, s. 12–18.

Fagerström, A. (1991), Har Rådet valt den rätta vägen? *Balans*, 12, s. 22–24.

Gauffin, B. och Nilsson, S.-A. (2023), Rörelseförvärv enligt IFRS 3 – Sjuttonde året, explosion av ny goodwill, implosion av goodwillnedskrivningar, återinförd avskrivning avförd. *Balans Fördjupning*.

Huldén, L. (1991), Redovisningsrådet följer internationell praxis. Angrepp missar målet. *Affärsvärlden*, 51–52, s. 29

Johansson, S.-E. (1991a), Därför valde vi inte ramverket. *Balans*, 12, s. 25–26.

Johansson, S.-E. (1991b), "Eriksson skjuter vid sidan av målet". *Balans*, 12, s. 19–20.

Johansson, S.-E. (1993), Internationell praxis och svenska regler – stötesten för Redovisningsrådet. *Balans*, 1, s. 32–35.

Jönsson, S. (1992), Internationell harmonisering eller vem behöver Redovisningsrådet. *Balans*, 2, s. 26–29.

Rundfeldt, R. (1991), Svensk rekommendation och internationell praxis. *Balans*, 12, s. 10–11.

Svenberg, S.-Å. (1992), Redovisningsrådets rekommendation: Viktigt steg mot bättre koncernredovisning. *Balans*, 2, s. 2–24.

Westermark, C. (1991), Redovisningsrådet förbigår internationell praxis. Unikt blå-gult förslag till koncernredovisning. *Affärsvärlden*, 43, s. 46–47.

Zetterlund, P.-O. (1998), Normering av svensk redovisning: en studie av tillkomsten av Redovisningsrådets rekommendation om koncernredovisning (RR01:91). Licentiatavh. Linköpings universitet: Linköping.